

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 657/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. decembra 2013 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. Ing. B. P., N., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 23. augusta 2013 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti S., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 S 288/2010-78

z 25. mája 2011 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 a žiadala vydať tento nález:

„Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd SR porušili právo sťažovateľa na prístup k súdnej a inej právnej ochrane a právo na preskúmanie rozhodnutia orgánu verejnej správy (čl. 46 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR) a právo na spravodlivý proces, právo sťažovateľa na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a právo vyjadrenia sa ku všetkým vykonávaným dôkazom (čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR).

Ústavný súd SR zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 21. 11. 2012 sp. zn. 2 Sžf/56/2011 a Uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. 05. 2011 sp. zn. 2 S 288/2010, v právnej veci sťažovateľa proti Finančnému riaditeľstvu SR o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. I/222/3209-47191/2010/991031-r zo dňa 07. 06. 2010, ktorým bola žaloba žalobcu zamietnutá a vracia vec Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd sú povinný spoločne a nerozdielne poskytnúť sťažovateľovi primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.000,-EUR.

Sťažovateľ si súčasne uplatňuje náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia vo výške 469,49 EUR...“

Ako vyplynulo z podanej sťažnosti, jej príloh a zo spisu krajského súdu sp. zn. 2 S 288/2010, ktorý ústavný súd pripojil pre účely rozhodovania o podanej sťažnosti, sťažovateľ sa žalobou doručenou krajskému súdu 24. augusta 2010 domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. j. I/222/3209-47191/2010/991031-r zo 7. júna 2010 (ďalej aj len „napadnuté rozhodnutie správneho orgánu“), ktorým bol potvrdený dodatočný platobný výmer Daňového úradu B. č. j. 600/232/173920/2009/Sch z 12. októbra 2009 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie IV. štvrt'rok 2006 vo výške 10 405,19 €. Sťažovateľ v žalobe uviedol, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu mu bolo doručené 21. júna 2010 a toto považuje za nezákonné, pretože žalovaný iba potvrdil bez preverenia dodatočný platobný výmer správcu dane, ktorý pri výkone daňovej kontroly postupoval tak, že nemal záujem zistiť a preveriť skutočnosti týkajúce sa dodržiavania zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov v mieste sídla prevádzky sťažovateľa.

Žalovaný skonštatoval vystavenie faktúr č. FO 000123 až č. FO 000126 sťažovateľom odberateľom so sídlom v Maďarsku, avšak toto dodanie sťažovateľ nevykázal v podanom daňovom priznaní. Sťažovateľ v žalobe tvrdil, že tieto faktúry vystavil na základe e-mailových objednávok, tovar však nebol prepravený cez hranicu, na všetky faktúry odberateľom vystavil sťažovateľ dobropis, pričom všetky tieto tvrdenia preukázal pri daňovej kontrole. Tovar teda neopustil sklad sťažovateľa a daňová povinnosť nenastala, čo vyplýva aj z prílohy daňového priznania k dani z príjmov právnických osôb za rok 2006 a tam uvedeného stavu skladových zásob.

Krajský súd uznesením č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011 konanie zastavil, žiadnemu z účastníkov právo na náhradu trov nepriznal a rozhodol o vrátení kráteného súdneho poplatku za návrh sťažovateľovi. V odôvodnení rozhodnutia krajský súd uviedol, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo sťažovateľovi doručené 18. júna 2010 a žalobu podal 24. augusta 2010, teda oneskorene [§ 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)].

Proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011 podal sťažovateľ 6. júna 2011 odvolanie, v ktorom uviedol, že krajský súd dospel na základe nesprávnych dôkazov a nepravdivých tvrdení predložených mu žalovaným k nesprávnym skutkovým zisteniam. Napadnuté rozhodnutie správneho orgánu bolo sťažovateľovi doručené 21. júna 2010, a nie 18. júna 2010 ako tvrdí žalovaný; žalobu podal sťažovateľ na poštovú prepravu v pondelok 23. augusta 2011. V prílohe odvolania predložil sťažovateľ fotokópiu poštovej obálky s doručenkou a podací lístok z 23. augusta 2010, teda včas. Podaním doručeným krajskému súdu 4. októbra 2011 na jeho výzvu z 13. septembra 2011 predložil sťažovateľ originál obálky s uvedením čísla rozhodnutia žalovaného č. I/222/3209-47191/2010/991031-r.

K odvolaniu sťažovateľa sa vyjadril žalovaný podaním doručeným krajskému súdu 27. októbra 2011. Poukázal na to, že v administratívnom spise sa nachádza originál poštovej doručky pripojenej k rozhodnutiu, na ktorej je zreteľný dátum prevzatia písomnosti 18. júna 2010, podpis príjemcu a údaj „splnomocnenec“. Pokiaľ sťažovateľ predložil

fotokópiu obálky s dátumom prevzatia 21. júna 2010, na tejto slovo „splnomocnenec“ uvedené nie je. Sťažovateľom predložený dôkaz o doručení zásielky považuje žalovaný za nevierohodný.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 uznesenie krajského súdu potvrdil a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V jeho odôvodnení uviedol:

„V administratívnom spise žalovaného sa nachádza originálne rozhodnutie žalovaného zo dňa 7. 6. 2010, ktoré žalovaný doručoval žalobcovi na adresu..., B.

Taktiež odvolací súd mal z administratívneho spisu za preukázané, že k vyššie uvedenému originálu rozhodnutia žalovaného sú pripojené i doručenky od žalobcu ako i od Daňového úradu B. Z originálu doručenky od žalobcu nesporne vyplýva, že žalobca prevzal rozhodnutie žalovaného a to dňa 18. 6. 2010 prostredníctvom splnomocnenca. Na tejto doručke je uvedené i číslo rozhodnutia žalovaného č. I/222/3209-47191/2010/991031-r. Teda dátum prevzatia (18. 6. 2010) ako i číslo rozhodnutia sú čitateľné a zreteľné a taktiež nesporne bolo napadnuté rozhodnutie doručené žalobcovi, ktorá skutočnosť vyplýva z prevzatia tohto rozhodnutia splnomocnencom žalobcu.

Žalobca zaslal Najvyššiemu súdu SR v odvolacom konaní fotokópiu obálky, kde je uvedený dátum prevzatia 21. 6. 2010. V danom prípade je obsah predloženej obálky žalobcom diametrálne odlišný od originálu doručenky nachádzajúcej sa v administratívnom spise žalovaného.

Najvyšší súd SR sa vzhľadom na uvedené skutočnosti stotožňuje s Finančným riaditeľstvom SR v tom, že uvedený dôkaz predložený žalobcom vo fotokópii je nevierohodný. Ako vyplýva z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v administratívnom spise, tak žalobca bol účastníkom viacerých konaní u žalovaného, resp. Krajského súdu v Bratislave. Bez toho, aby žalobca predložil originál príslušného dôkazu, tak odvolací súd je toho názoru, že nie je možné tvrdeniam žalobcu uveriť v tom, že predmetná zásielka od žalovaného mu mala byť doručená dňa 21. 6. 2010.

Tvrdenia žalobcu sú v rozpore s objektívnymi a preukázateľnými skutočnosťami, najmä originálom doručenky od rozhodnutia žalovaného nachádzajúcej sa v administratívnom spise žalovaného.“

Uznesenie krajského súdu č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2012.

Sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu 15. januára 2013 podanie z 10. decembra 2012, z obsahu ktorého vyplynulo, že žiada najvyšší súd, aby konal ako súd dovolací a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 zrušil ako vecne nesprávne.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Sdo 29/2013 z 26. júna 2013 konanie o podaní sťažovateľa z 10. decembra 2012 zastavil (§ 104 ods. 1 v spojení s § 246c OSP), pretože podanie dovolania v správnom súdnictve je vylúčené.

Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 29/2013 z 26. júna 2013 nadobudlo právoplatnosť 29. júla 2013.

Sťažovateľ podaním doručeným Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky 18. júla 2013 žiadal o podanie mimoriadneho dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012. Generálna prokuratúra Slovenskej republiky prípisom č. k. VI/2 Pz 676/13-5 z 24. júla 2013 sťažovateľovi oznámila, že vo veci správneho súdnictva nie je podanie mimoriadneho dovolania prípustné.

Sťažovateľ sťažnosť doručenú ústavnému súdu 23. augusta 2013 odôvodnil tým, že skutočnosti, o ktoré oprel najvyšší súd svoje tvrdenia v rozhodnutí sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012, sú nepravdivé, pretože sťažovateľ nemohol prevziať napadnuté rozhodnutie žalovaného prostredníctvom splnomocnenca, lebo splnomocnenca na preberanie pošty nemal nikdy ustanoveného, a v konaní na výzvu krajského súdu predložil aj originál poštovej obálky. V prílohe sťažnosti predložil sťažovateľ ústavnému súdu prípis S., š. p., č. 11502/2012/OD z 3. januára 2013, ktorým S., š. p., potvrdzuje, že sťažovateľ v období od 1. januára 2010 do 31. decembra 2012 nepodal žiadosť o vystavenie preukazu splnomocnenca. Navyše, sťažovateľ na tieto okolnosti nemohol najvyšší súd

upozorniť, pretože mu vyjadrenie žalovaného k sťažovateľovmu odvolaniu nebolo najvyšším súdom doručené a týmto postupom bola odobratá možnosť konať v súdnom konaní. Tým došlo postupom a rozhodnutím najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 2 Sžf 56/2011 k porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 ústavy. Sťažovateľ ďalej v sťažnosti uviedol, že lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu mu začala plynúť od doručenia uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 29/2013 z 26. júna 2013, t. j. od 29. júla 2013, s poukazom na to, že podľa rozhodovacej praxe ústavného súdu v prípadoch, keď sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu, ak je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto

ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť ústavný súd odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. I. ÚS 103/02).

Ako vyplýva z petitu sťažnosti, sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia označených práv, ku ktorému malo dôjsť jednak uznesením krajského súdu č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011 a jednak uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012.

Ústavný súd sa najprv zaoberal tou časťou sťažnosti, ktorá smerovala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011. V súlade s princípom subsidiarity svojej právomoci skúmal, či sú splnené podmienky konania pred ním o tejto časti sťažnosti sťažovateľa, a dospel k záveru, že vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ústavy je vylúčená právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o sťažovateľom uplatnených námietkach porušenia jeho základných práv týmto rozhodnutím krajského súdu, pretože preskúmavanie jeho postupu zveruje Občiansky súdny poriadok v tomto prípade odvolaciemu súdu. Odvolací súd vo veci o podanom odvolaní sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012. Najvyšší súd ako súd odvolací bol súdom, ktorému patrí právomoc posúdiť, či odvolanie sťažovateľa bolo dôvodné, a rozhodnúť o ňom.

Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol podľa § 25 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa v jej časti, ktorá smerovala proti uzneseniu krajského súdu č. k. 2 S 288/2010-78 z 25. mája 2011, a to pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k sťažovateľovým tvrdeniam o porušení ním označených základných práv uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 sa ústavný súd zaoberal najprv posúdením včasnosti podania sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa § 53 ods. 3 prvej vety zákona o ústavnom súde sťažnosť možno podať v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu.

Z obsahu spisu krajského súdu sp. zn. 2 S 288/2010 vyplýva, že uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2012. Keďže sťažnosť bola ústavnému súdu doručená 23. augusta 2013, z uvedeného možno urobiť nepochybný záver o tom, že bola podaná po uplynutí zákonnej dvojmesačnej lehoty počítanej od doručenia uznesenia najvyššieho súdu sťažovateľovi.

Nemožno súhlasiť so sťažovateľom, ktorý v sťažnosti uvádza, že začiatok plynutia tejto zákonnej dvojmesačnej lehoty treba spájať s momentom doručenia mu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 29/2013 z 26. júna 2013, ktorým bolo konanie o podaní sťažovateľa z 10. decembra 2012 zastavené a ktoré nadobudlo právoplatnosť 29. júla 2013, a to ani s poukazom na doterajšiu rozhodovaciu prax ústavného súdu.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol

o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musí zaoberať aj otázkou, či sťažnosť bola podaná včas. V tejto súvislosti je zároveň potrebné pripomenúť, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06). Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02, IV. ÚS 287/09). Ústavný súd v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie) spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde v zásade zachovaná aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (napr. IV. ÚS 195/2010, III. ÚS 227/2010, I. ÚS 276/2010). To však platí, len pokiaľ je sťažnosť uplatnená na ústavnom súde do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým bolo dovolanie ako neprípustné odmietnuté. V takomto prípade je preto nevyhnutné, aby sťažnosť bola podaná v zákonnej lehote nielen proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ale aj proti rozhodnutiu súdu odvolacieho, ak ním došlo podľa názoru sťažovateľa k zásahu do jeho práv (IV. ÚS 406/2010, IV. ÚS 481/2011).

Odhládnuv od skutočnosti, že sťažnosť sťažovateľa (ako to vyplýva z jej petitu), nesmeruje aj proti rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 1 Sdo 29/2013 z 26. júna 2013, už citovaný a opakovane vyslovený právny názor ústavného súdu sa vzťahuje iba na tie prípady, ak sťažovateľ uplatní taký mimoriadny opravný prostriedok, ktorý je spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv. Vo veci sťažovateľa o takýto prípad nešlo. Sťažovateľ doručil najvyššiemu súdu 15. januára 2013 podanie z 10. decembra 2012, z obsahu ktorého vyplynulo, že žiada najvyšší súd, aby konal ako súd dovolací a preskúmal uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Sžf 56/2011 z 21. novembra 2012 vydané najvyšším súdom ako

súdom odvolacím v správnom súdnictve. Sťažovateľ, zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom – advokátom, takto postupoval napriek stabilne judikovanému záveru najvyššieho súdu, v zmysle ktorého je podanie dovolania v správnom súdnictve vylúčené.

Účelom a zmyslom praxe ústavného súdu (vyjadrenej aj v citovanom uznesení ústavného súdu č. k. IV. ÚS 481/2011-19 z 10. novembra 2011) je zachovať lehotu na podanie ústavnej sťažnosti sťažovateľom v prípadoch, v ktorých nie je výslovne vopred vylúčená prípustnosť dovolania, avšak posúdenie jeho prípustnosti závisí od posúdenia okolností veci dovolacím súdom. Túto prax ústavného súdu nemožno vykladať tak, že k zachovaniu lehoty na podanie sťažnosti ústavnému súdu dochádza bez ďalšieho vo všetkých prípadoch podania dovolania, teda aj v tých, kde je vopred zrejmé, že dovolanie nie je opravným prostriedkom spôsobilým zabezpečiť ochranu práv sťažovateľa.

Ústavný súd preto v tejto časti odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako oneskorenú.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. decembra 2013